

Бр. 47 год. III.
21. XI. 1947 г.

ЧЕТЕТЕ:
ПОСРЕЩАНЕТО НА
27 НАБОР
СПОМЕНИ НА
КАП. I. Р. ДОБРЕВ ЗА
ДЕЙСТВИЯТА НА
НАШИЯ ФЛОТ

НАРОДЕН ФЛОТ

ВЕСТНИК НА МОРСКИТЕ ВОЙСКИ

ДА БЪДЕШ МОРЯК ОТ ЧЕРНОМОРСКИЯ ФЛОТ 27 НАБОР

НАСЛЕДНИК НА СЛАВНИТЕ ТРАДИЦИИ НА
КАПИТАН I РАНГ ДОБРЕВ

СКЪПИ МЛАДЕЖИ,

Напуснахте семейния кът, села и градове, напуснахте работилници, фабрики и училища, и прекрахихте прага на родната казарма, за да отбием Отечества си дълг. Вие съзна- телно ще отдадете своя младежки ентузиазъм и жар, за военната подготовка, в служба на мира, Републиката и придобивките на 9. Сеп- тември.

Вие ще влеете вашите усилия в редовете на Морските войски, чиято могъща сила се ко- рени във волния дух на легендарните револю- ционери като Ботев, Левски и Караджата, в подвизите на опълченците от Шипка, в традици- ите оставени от прославения боен командир на флота капитан I ранг Добрев, в безпримерния героизъм на партизаните в духът, волята и учението на вожда Георги Димитров — продъл- жител на заветите на възрожденците.

Вие ще застанете в стройните редици на флота, бреговата артилерия, Чайка и грани- цата, ще овладявате военното дело, ще го спо- ите с устреми си и ще го превърнете в мощна гранитна скала в която ще се пречупят всички вражди и предателски ръце посегнали да нару- шат нашия мирен живот.

Вие дойдохте в обновения ни флот горди с вдигнати чела, посрещнати от народни ко- мандири, за да станете стражи на изграде- ните от Вас язовири, електростанции, заводи, кооперации, стражи на прочутите Хаин боаз, Перник—Волук и Димитровград, стражи на родните брегове и продължители делото на героя и учителя капитан I ранг Добрев, който ни остави в наследство идеалите:

Да изградим флота като верен и неустра- шим пазител на морските ни граници, да бъ- дем верни до край на народните интереси и осъществим на дело славянското единство, което да пазим като зеницата на очите си, да бъдем точни, дисциплинирани и вискателни в службата, твърди, последователни и подгот- вени бойци, да търсим винаги врага и да го би- ем даже когато ни превъзхожда по сили, да пазим военните и държавни тайни. С такива високи качества, които сам покойния капитан Добрев притежаваше с безстрашието, другар- ството и мъжеството, присъщи на нашия войн, с готовност за жертви пред родината — ние ще станем истински наследници на идеалите на капитан I ранг Добрев, ще изпълним нашия дълг и указанията на др. Георги Димитров — обучен военно-морски флот — могъщ страж на родните брегове.

ДА ЖИВЕЕ 27 НАБОР СТРАЖ НА МИРА!

ДА ЖИВЕЕ НЕГОВИЯ ВДЪХНОВИТЕЛ
ДР. ГЕОРГИ ДИМИТРОВ!

БОЯДЖИЕВ
Капитан I ранг

Капитан I ранг ДОБРЕВ
очерта традициите на
НАШИЯ ФЛОТ:

ВЕРЕН МОРСКИ СТРАЖ НА БАЛКАНА
ВЕЧНА ДРУЖБА С ВСИЧКИ СЛАВЯНИ!

ТИЯ ТРАДИЦИИ

и победата от 21 ноември 1912 година ще ни вдъхновяват в ИЗПЪЛНЕНИЕ НА ОТГОВОРНИТЕ НИ ЗАДАЧИ!

Посрещатите нетърпеливо по- гледат към запад където се извиват лъскавите релси. Над- главите ни се развяват десетки разноцветни флагчета. Обикно- вен есенен ден, а човек се чув- ства обхванат от празнично на- строение. Стрелките на перон- ния часовник сочат 9 без 7. Чува се остро и продължител- но, изсвирване. Очите на всич- се се устремяват към тежко за- пълнения влак, който се врязва в шпалера от весело гъмжаща- та навалица. Върху черното лъс-

пункта във пред гарата. Флот- ските подофицери и моряци са се обближили с новите си дру- гари и се шегуват.

—Ще опитате и вие от на- шата чорба—Какви моряци ще стане от вас!—подхвърля стар корабник.

—Ние отдавна вече сме свик- нали на подобна чорба—отвър- ща младежа с накривен каскет на чинто ревери блестят две значки—партизанска и брига- дирска.

Те минават „границата“, между цивилния живот и военно- морската служба

каво чело на влака е окачен плакат. „Да живее втория републикански набор!“

Флотската музика свири „Ре- публико наша здравей!“

Ето ги. Закичени с бригадир- ски значки и хризантеми. Сто- тици ентузиастични младежи, калили своя дух в ковачницата на младежкото единство — Хаинбоаз, Копринка, Волук и дру- гите строителни обекти. Те сли- зат смутени. Та ето ги тяхните бъдещи командири, народните офицери и подофицери, дошли да посрещнат и то с музика. Лицата са покрити с свежия мътък свенливо се изчервява и чета, куфари и торби те мина- ват край нас и се отправят към

—А за моряци, виж друго. Отдавна съм мечтал за кора- бите—добавя друг младеж.

При нас идва младеж с ве- хто закърпено палто, на което е прикачено бригадирска знач- ка с малко букетче. Пита за сборният пункт на бреговаците. Посочваме му в ляво и завър- шваме разговор;

—Аз, казва младежа—ида, тъй да се каже, направо от строителния обект. Отбих се у дома само за два дена и ето да посрещнат и то с музика. Лицата са покрити с свежия мътък свенливо се изчервява и чета, куфари и торби те мина- ват край нас и се отправят към

ПРИВЕТ НА ДРУГАРЯ ТИТО!

Ние МОРЯЦИТЕ НА ДИМИТРОВ ще пазим заедно с ТИТОВИТЕ ОРЛИ земите и моретата на ЮЖНИТЕ СЛАВЯНИ!

—Това е от Гинчето, при- телката ми—и той се отправя към пункта на бреговаците със смеещи се очи.

Музиката свири хоро. По ли- цата пробягват усмивки. Разме- нят се погледи и скоро кръш- но хоро се извива под разбито облаците есенно слънце. Чуват се подвиквания. Любопитни граждани се спират и гледат с умиление. Малкият площад пред гарата се оживява. Камиионите идват, товарят и отнасят мла- дежите към определеното в по- викователните им места. Сърд- ца бият в напрежение. Малко след това пред очудените по- гледи им се открива спокой- ното синьо море. Младежите

„Добре дошли скъпи другари! Да бъдеш моряк от Черноморския флот на Република България е гор- дост! Бранете с чест род- ното крайбрежие.

С чувство на сигурност в своята народна власт и народни командири младите народно- флотци пристъпиха обикновения иват, товарят и отнасят мла- дежите към определеното в по- викователните им места. Сърд- ца бият в напрежение. Малко след това пред очудените по- гледи им се открива спокой- ното синьо море. Младежите

Те идат при нас с твърдо решение да усвоят военното искусство чрез което ще бра- леди им се открива спокой- ното синьо море. Младежите

Риналов

ОТКРИТО ПИСМО

ДО МОРЯЦИТЕ И КОМАНДИРИТЕ
ОТ БРАТСКИЯ ЧЕРВЕН ФЛОТ

Скъпи другари моряци, офицери и адмира- ли от Съветския военно-морски флот, прие- мете нашите борчески, сърдечни поздравии по- случай най-великият празник за народите — 30 годишнината от Октомврийската социалисти- ческа революция.

Ние, българските моряци, наред с прогрес- ивното световно морячество, се гордеем с де- лото, извършено през Октомври 1917 год. под ръководството на Ленина, от великия руски народ и неговите славни чеда—моряците от Балтика. Изстрелите дадени от кръстосвача „Аврора“ срещу Зимния дворец—гнездото на деспотизма и реакцията, написаха с огнен лъч в световната история истината, че съзнател- ното морячество е било и ще бъде враг на по- робителите и железен щит срещу военнлюб- ците.

Другари краснофлотци, Вашите бащи-слав- ните възпитаници на Нахимов и Макаров, сло- жиха основата на българския военно-морски флот и му завещаха здрави традиции за всеот- дайна и верна народу служба.

Ние няма да забравим това, както няма да забравим и паметните дни на Отечествена- та война, преминали в съвместна бойна дру- жба над минните полета из Черно море и Дунава.

Днес, нашият народен флот отново дъл- жи Вам и на великия вожда Сталин своето възраждане.

Братя краснофлотци и командири, в деня, когато ние с възторг, вяра и песни ще честву- вавме най-светлата дата—30 годишнината от Октомври, враговете на революцията ще чер- таят по воените си карти черни кръстове вър- ху нашите морета и земи. Но нека те—амери- канските империалисти, които подготвят но- ва война срещу миролюбивите народи, помнят, че Октомврийската неугасваща звезда вдъхно- вява човечеството и му сочи единствения пра- вилен път, че октомври ще разбие пристъпът на ковбоите от запада, така, както хитлерис- тите безславно завършиха своя поход на изток.

Другари, ние българските моряци и офице- ри Ви даваме своята честна моряшка дума, че ще бъдем рамо до рамо с Вас в мир и война. Българският боен флот държи и ще държи успореден курс с Вашият победоносен Червен флот, курсът, който ще ни изведе на спасител- ния бряг на социализма.

ПИОНЕРИ НА ОКТОМВРИ, ПРИЕТЕ НА- ШИТЕ ПЛАМЕННИ ПОЗДРАВИ И БЪДЕТЕ СИ- ГУРНИ В МОРЯШКАТА НИ ДУМА.

От българските моряци

МОРСКА ТЕХНИКА

НОВ ТИП ПАРНИ КОТЛИ

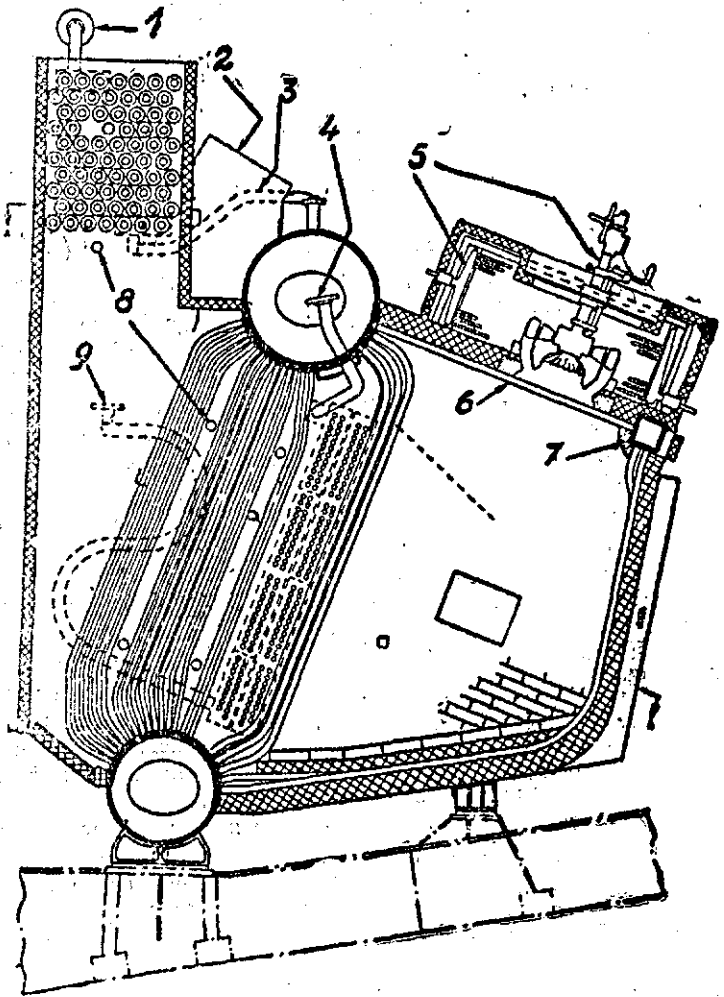
Службата за защита на американските брегове използва една серия кораби наречени „Оваско“ снабдени с един винт, който се привежда в движение от турбоелектрическа система с постоянен ток.

Турбините получават пара от нов тип парни котли „Фостър Хуилър“. „Оваско“ са първите кораби на които са инсталирани тия котли.

Пещи са поставени отгоре и пътя на пламъците е насочен отгоре надолу. Огнената камера се отоплява от 8 до 10 пещи. „Тод Двопрес“ с автоматична контрола.

Парния котел на „Оваско“ доставя 8165 килограма пара при 399 градуса С. Двойните външни стени на котела намаляват загубите на топлина до минимум и служат като предварителен отоплител на въздуха за горене.

Този въздух се отоплява и от един апарат „Аеро-Фен“ разположен над огнената камера и работещ с изработената пара от главната турбина. Тая пара минава през тръбите, а въздух циркулира около тях. Един контролен апарат сигнализира за спиранията на пламъка в огнената камера.

1. Вход на паропрегревателя; 2. Вход на въздуха от двойната стена; 3. Изход на паропрегревателя; 4. Вход на свръх-отоплителя; 5. Пещ; 6. Горни тръби; 7. Водосъбирател; 8. Банник на сажди; 9. Изход на свръхотоплителя.

ПОЛИТИЧЕСКИ ПРЕГЛЕД

ТЪРЖЕСТВЕНА МАНИФЕСТАЦИЯ НА ПРИВЪРЖЕНИЦИТЕ НА МИРА

Човек може да се рови с дъно в историята на света, но надали ще открие дата, като 8 ноември 1947 г., която да е била така масово и спонтанно чувствана от народите.

В този ден милиони хора отдадоха почит на паметта на героично загиналите светски граждани паднали в защита на Октомврийската революция.

В този ден милиони трудещи се манифестираха своята признателност към народите от Светския съюз и великия учител на пролетарната генерализация Сталин за неограничените заслуги в борбата им против хищните хитлеристки орди.

Отпразнуването на 30-годишнината от Октомврийската революция мина под знака на обединение и сплотяване силите на демократичните народи срещу надигащата се международна реакция — подпалвача на нови световни пожари.

В докладът си, по случай този велик ден, министърът на външните работи на СССР Вячеслав Молотов определи ролята на своята родина в международното положение: „Всички искрени приятели на мира, а те съставляват мнозинството от народа във всяка страна, могат да разчитат на това, че Съветския съюз докрай ще защитава интересите на всеобщия мир“.

В подкрепа на това недвусмислено и категорично заявление ще трябва да споменем, че съветската делегация в ООН получава непрекъснато писма, в които американски майки и сине благодарят горещо на Вишински и Громико за дето разкриха истинските намерения

на банкерите от Уол-Стрийт. В тези писма американските граждани проклинат войната и се обявяват открито против нея. Никой честен човек не може да си представи без ужас бъдещата война, която ще донесе на човечеството само бедствия и разрушения.

Затова много се лъжат Чърчил, Бълитови и другите военнлюбци, ако мислят, че ще успеят да накарат всеки разумен американски миньор да копае въглища за бойните кораби отправени срещу бреговете на сводолубивите народи.

А що се отнася до прословутата „атомна бомба“ Молодот също поля със студен душ разгорещените глави на военнлюбците и успокои сърцата на много маловерни, които смятаха, че всеизвестното на финансовите магнати е определено от някакво провидение.

При станалите разисквания в Политическия комитет на ООН някои чужди делегати се обявиха против приемането на България, Румъния и Унгария за членове. Поводът е, че в горепомнатите страни режимите не били демократични или казано открито — политиката водена от техните правителства не е по сметката на господари на тези делегати.

Няма човек, който да не знае положението в Гърция, Индонезия, Испания и други страни, чийто господстващи режими не само, че се одобряват, но и се подкрепят всеотдайно от претендентите на демокрацията. А това, че народите от тези страни са принудени да бягат в планините и с оръжие да се

защитават от кървавите золуни на профашистките банди и окупационни корпуси, разбира се, няма никакво значение за оръжейните търстове. За тях е достатъчно да има война, да има печалби.

Ако хвърлим поглед и в самата родина на „благочестивите“ делегати ще видим, че там, според „демократичните“ им закони има „бели“, има и „черни“. И пак според тези вътъпвани от векове отвратителни закони първите гледат на вторите, с погнуса. В тази страна на „свободата“ обществените заведения: кина, театри, кафенета и др., където ходят белите, е строго забранено да се посещават от черни. Също е и с градините и парковете. Там алците и пейките са разделени „за бели“ и „за черни“. А тежко и горко, ако някое „черно“ семейство се настани в жилище намиращо се в район за „бели“. Тогава миропомазаните тълпи подлагат на жестоко линчуване, нещастните негри, а шерифите прилагат по най-префинен метод в участъка, проповядваната, под път и над път, западна демокрация.

И не е само това. Според някои чужди вестници проектирано е било свикването на „специална конференция на западното полукукло“, на която да се изготви общ план за действие срещу „комунистическата опасност“. Започната е била устна и писмена кампания против всички прогресивни хора с „бутовнически“ разбирания.

Ясно е за каква демокрация се борят тия, които пречат за приемането в ООН малките народи.

Моряк Волнопянов

ИЗ ДЕЙСТВИЯТА НА

НАШИЯТ ФЛОТ ПРЕЗ БАЛКАНСКАТА ВОЙНА

Турски генерал-щабни офицери сигнализират от борда на „Принчипеса Мария“. Правителството на Фердинанд и Главната квартира услужват на врага поради морска непросветеност.

(Лични спомени на кап. I р. ДОБРЕВ)

Мобилизацията на 17 септември 1912 г. ме завари в Русе, где то бях пристигнал по работа.

На 19-и с. м. пристигнах в София и на 20 сутр., наново облякх формата на морски офицер. Замислах за Варна, где то мобилизационното назначение ми бе отредило прикомандироване при щаба на флота — на писмени занятия, или за особенни поръчки.

На 21-и се явих в щаба на флота и веднага бях натоварен с доуредждането на семафорно-наблюдателна служба по черноморското крайбрежие. Тая служба по мобилизационен план беше добре разработена, оставаше само да се приложи на дело. Налагаше се час по скорошното уреждане наблюдението на крайбрежието, поради което към края на септември с два минюносца хората бяха разпратени по наблюдателните пунктове от румънската до турската граници. По отношение на наблюдението на крайбрежната зона на Черно море, може да се каже, че в продължение на няколко дена, с които разполагахме до разпращането на хората по постове, бяхме ги подготвили достатъчно добре, но

по отношение на снаряжението и въоръжението — не всичко беше в ред.

През това време Варна беше въведена в укрепен пункт, обявена в обсадно положение, причислена към театъра на военните действия и поставена във ведението на Главната квартира. По тоя случай аз получих назначението да бъда „плац-комендант“ на Варна, с правото да повдигам наказателни преследвания и отдавам виновните долни чиновци и гражданските лица за съдени от военно-полевите съдилища.

Не свариш още да поема изпълнението на новата длъжност, бях натоварен с нова, още по-тежка и отговорна работа.

Въпреки обявеното и в странство предупреждение, какво Варненското пристанище е миширано и как търговските параходи ще бъдат въвеждани в него, параходът на държавното румънско параходно д-во „Принчипеса Мария“, се опита да влезе направо в пристанището, като нагази в обявената минна зона. Параходът бе веднага изкаран от дежурния минюносец навън от минната зона и отново вкаран в пристанището през проектираните в минното поле проходи. Веднага ми се възложи да произведа дознание, защо и как е нагазил парахода в запретената зона. Оказа се, че парахода е бил зафрахтован от Турския генерален щаб в Цариград да дойде във Варна и след това в Бургас, да прибере турците, турски поданици, които биха пожелали да си отидат и ги отведе в Цариград.

На борта, освен екипажа, се намирах и двама турски ген-щабни офицери. Капитанът на парахода се беше запасил с визитна картичка на нашия посланик в Цариград с която последният препоръчваше на нашите власти да указват всичкото съдействие на парахода и капитана му за да си изпълни мисията по прибирането на турските поданици. При санитарния преглед на парахода, турските офицери са попитали нашия карантинен лекар, ще могат ли свободно да слезат на брега. Докторът, с всичката своя простота им отговорил, че щом слезат и ще ги арестувам.

Още не застанал на кея, параходът започнал да телеграфира по безжичния си телеграф, уж в Кюстенджа, за разположението на бреговите батареи и за минните заграждения. Телеграмите бяха доловени от безжичната ни станция на Франга и тая на кръстосвача „Надежда“. Така, че съмнение в текстостете нямаше.

С тоя запас на данни и сведения отидох на парахода да произвеждам дознание. Взех със себе си от „Надежда“ механика Щрасер, който знаеше румънски. Поговорих малко с капитана, поразително малко двамата му помощници, казах им, че ще им изпратя да подпишат протокола за разпита им и поканих капитана да си гледа работата по натоварването на турците. На излизане от парахода поставиха двама часови на вързалата на парахода, с заповед да не допуснат последния да се отдели от кея без мое разрешение. Предупредих и минюносците да го следят. Разпоредих се на парахода да не се допускат хора, паспортите на които не носят и моята плац-комендантска виза. В отговор на тая ми мярка, на турците се внуши да sabotират паредбата им и да не се слабавят с комендантска виза. По тоя начин се дойде до следното положение: турците се трупаха в пристанището без да могат да се качат в парахода. Параходът

стоеше вързан на кея и нито можеше да прибере турците, нито пък можеше да си отиде. След 24 часово издържане на характер, яви се при мен в комендантството един от писарите на една от чуждестранните параходни агенции и ми заяви, че е представител на румънското параходно дружество и поиска да освободи парахода да си замине.

Казах му, че много ми е приятно, че Румънското параходно дружество има такъв „достоеен“ представител във Варна, обаче по въпросите които има да се уреждат преди заминаването на парахода, понеже са от специално морско естество, капитанът на парахода да има добрината да дойде да ги уреди лично.

Подир обяд, частът към 4, се яви капитанът на парахода лично в комендантството. Поиска да го освободя да замине веднага за Бургас да прибере тамешните турци. Казах му, че понеже въпросът за варненските турци съм отнесъл за разрешение в София не мога да го пусна без да ги е прибрал, защото иначе бих изложил българското правителство в лицето на цариградския ни посланик с препоръките на когото е дошъл. Ако, обаче, той толкова бърза да замине за Бургас и доброволно се отказва да прибере турците от Варна, нека ми заяви това писмено. Добавих, че аз по никой начин не мога да допусна да легне каквато и да е сянка върху нашия правителство, че е проявило какъвто и да било признак на недружелюбие на негостоприемство и отбягване да се услужи на парахода на приятелската ни Румъния и заради това, без писмо от него в горния смисъл по никой начин не мога да го пусна да замине. Очите на капитана започнаха да пъкват от орбитите. Той започна да разбира, че вторият по хубост, по големина, по скорост, снабден с всичките удобства на европейски пакет-бот параход на румънското държавно параходно д-во, обслужващ линията Кюстенджа — Александрия, е заприщан във Варна с всичките изгледи да бъде задържан, като първия морски приз на българския флот.

Капитанът стана, взема си сбогом и обеща да изпрати писмото от парахода. Ние чакахме писмото на капитана, за да приключим дознанието и като го изпратим в София, да поискаме съгласието на Правителството да задържим парахода, заради нарушения на правителствените разпоредения по посещенията на Варненското пристанище, за шпионските телеграми по безжичния телеграф по състоянието на отбраната на Варна, за шпионската му мисия с обсеждането на Варненското пристанище с помощта на двама турски генерал-щабни офицери и най-после за проявеното му намерение да обсежда и Бургаския залив. Ползата за нас от задържането на парахода щеше да бъде следната: по тонажа си и скоростта си параходът беше напълно пригоден да бъде въоръжен с десетина оръдия и да послужи за чудесно прикритие на нашите минюносци от турските контраминуносци. С това прикритие нашите минюносци щяха да имат възможност да действуват и денем в открито море. Румънското правителство щеше да си откърне веднага картите: или щеше да пазн лоялно неутралитетата си и щеше да прекъсне комуникационната линия на турците с външния свят през Кюстенджа — или щеше да се озъби и да ни даде да разберем

че при първия удобен случай ще се намеси във войната в наша вреда. При по-интензивното й заяждане, можеше да й върнем парахода, или пък ако останеше въпросът за разрешението подир войната от арбитраж — в най-лошия случай можеше да запалим пет-шест милиона лева обезщетение.

Дните минаваха с шеметна бързина. Ясно беше, че се започва войната. Беше втори или трети октомври. Вечерта, към 9 ч. дойде в комендантството подполковник Лудогоров, който ми събщи, че министърът на железниците Франга му предал по телефона за изпълнение решението на Министерския съвет да се пусне парахода да замине. Кой е сезирал министерския съвет с въпроса — аз и днес не знам. Сварих да убедя подполковник Лудогоров, че като подчинени на Главната квартира, ние нямаме право да пуснем парахода без негово знание и решение. Като за проклетия и главната квартира до три часа през нощта ни отрязва кванцията с късата си телеграфна заповед да пуснем веднага парахода да си замине. Нямаме какво да се прави. Трябваше да пуснем парахода да замине и да му позволим да обсежда и Бургаския залив.

Подполковник Лудогоров, който не можа да ми излезе от хатъра и внесе въпроса за разрешение от Главната квартира, не можа да се одържи и да не отправи другарската зачка: „Мога ли да намеря още някоя друга инстанция, в която да внесем въпроса за разрешение“?

На 3 или 4 октомври сутринта параходът излезе от Варненското пристанище и „запращи“ за Цариград, без да поимисли да помирише бургаския залив.

Сутринта на другия, или на третия ден се започна войната и турския флот се яви пред минните заграждения на Варна, държейки се на благородна дистанция от тях.

В записките за парирание демонстрациите на турския флот пред Варна бяхме забравили вече инцидента с „Принчипеса Мария“, когато един ден ни изненада телеграмата на Военното министерство, с което ни се предлагаше да донесем какво трябва да се отговори на рекламациите на румънския посланик за задържането на парахода. Телеграмата се стовари, разбира се, върху мене да й намеря отговор. Донесохме телеграфически, че по отношение търговските параходи, пристанищните власти и в мирно време могат да забавят по един или други причини излизането им от пристанищата и, че ослучая параходът не е бил задържан, а е било забавено само излизането му от пристанището, за да му се даде възможност да прибере турците.

Веднага се получи втора телеграма от Военното министерство, с която ни се обръщаше внимание, че телеграмата ни била безсмислица и ни се предлагаше да донесем с рапорт, какво да се отговори на посланика. Повторихме в рапорта съдържанието, или по-добре текста на телеграмата ни и прибавихме към края обяснение, че задържане на параход или кораб, значи налагането върху него ръка с цел да се присвои като военна плячка. Повече по тоя въпрос никой не се обади...

Синьото море посрещна своите нови покорители

ЧУДНИЯТ НОВОБРАНСКИ ВЛАК. ПЪРВИЯТ ПОЗДРАВ НА КОРАБНИТЕ СИРЕНИ

Чудно есенно утро. От към те са още малко объркани. народ. Да хвърлят войниците морето се носи свежест а не- Едва вчера оставиха полето, срещу собствените им братя и бето едно такова сребърногъ- фабриките, училищата, а днес влизат в казармата. Един нов- тър по жилищите и в капещите и отчасти неизвестен за тях- листа на дърветата. живот започва. Ръцете които

На гарата флотската музика умело стискаха чука, ралото свири марша на републиката. или перото ще трябва да се Разноцветна тълпа се движи научат сърчно и сигурно да ма- нетърпеливо по перона. Чакат. нипулират с най-модерните оръ- жия. Да, младежите са още втория републикански набор. малко стеснителни. но в тях не Днес пристигат младежите от зе Днес в родната казарма ще вл- се забелязва безпокойствие и зе младостта на нашата страна. уплаха. Напротив очите бодро

Бъдащите моряци предварително „друсват“ едно шопско хоро

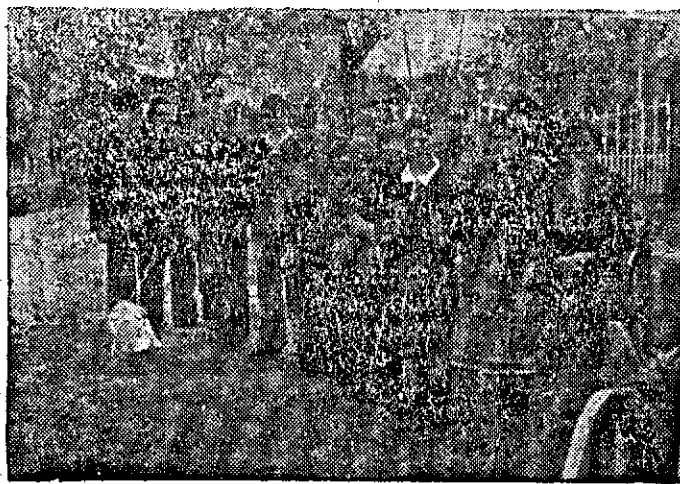
—Иде,—извиква внезапно ня- кой. Всички глави се обръщат към запад. Изригвайки бяла па- ра локомотива гърми в далечи- ната. Релсите трентят. След малко цялия влак, лъскавоче- рен, запъхтан, безкраен, влиза под свода на гарата и спира. Неосведомени посрещачи се чу- лят. Какъв е тоя влак. От про- зорците надничат само младежи. Само опалени от слънцето ли- ца, хиляди искрящи любопитни очи. Музиката свири и из въз- духа вее веселие. Чуден ново- брански влак!

Шумно младежите слизат. Кой с каскет, кой с калпаче, кой гологлав. С цървули, гуме- ни сандали, обувки. Помъкнали сандъци, шарени торби, куфа- ри, чанти. Цветя. Бригадирски значки. Всички се отправят към изхода на гарата и се съ- бират пред близката градина където е поставен надпис:

„Сборно място за моряци от 27 набор“.

Но не всички младежи тука ще стават моряци. Една част от тях са предназначени за бре- говите части. Не е ли все едно? И едините и другите ще бранят да родното черноморие, ще бранят сините очи на Родината. Сега

и самоуверено блещат. Пък и от какво ли ще се страхуват. Няма го вече мрачното минало, когато войниците биваха на- блъсквани като стадо в казар- мата и началстващите лица се стремяха още от първите дни

Майките с гордост изпращат синовете си в флотските казарми

да им „вземат ума“, да притъ- ят. Шапки летят из въздуха. На двеста метра от тях мо- рето блещи. Люлеят се кора- бите. Мачти като стрели са па- сочени към небето. Далече ня- къде ехти корабна сирена.

мичман Лъчев

ИЗ ЖИВОТА НА МОРСКИТЕ ЧАСТИ

НАШИЯТ СКРОМЕН ПОДАРЪК ДО СЪВЕТСКИЯ ЧЕРНОМОРСКИ ФЛОТ

В знак на благодарност към братския чер- вен флот за оказаната подкрепа в борбата ни против фашизма воените чинове и служащите от родния Черноморски флот изпратиха до ад- мирал Октябърски своя скромнен подарък състо- ящ се от:

Зимна моряшка униформа за най пример- ния моряк от Червения черноморски флот;

Работнически костюм за работник от геро- ичния Севастопол.

Детско моряшко костюмче което да се да- де на дете чийто баща моряк е загинал в защи- та на Севастопол от хитлеристите.

Дрехите са изработени в шивашките рабо- тилници на Морското Интендантство в извънра- ботното време. Работниците вложиха своята ис- крена признателност към братските Съветски моряци.

И НИЕ ПОДПИСАХМЕ
АДРЕСА ДО СТАЛИН

Моряци, бреговаци и летци сложиха с радост подписа си под художествения адрес до вождя на световния пролетариат генерали- симус СТАЛИН.

МОРЕЦИТЕ НА РЕПУБЛИКАТА СА РАМО ДО РАМО С КРАСНОФЛОТЦИТЕ НА СССР!

Военнослужащите от варнен-ския гарнизон одобряват де- кларацията на Н. К. на О. Ф.

Работниците и служащите от профдружеството на военните служители при Варненския гар- низон, свикани на общо прос- ветно събрание в салона на Ма- териалното отделение, след ка- то изслушаха доклада на др. Георги Малешков на тема: Вът- решното и външно положение на страната и декларацията на Н. К. на Отечествения фронт, взеха следната

РЕЗОЛЮЦИЯ:

1. Одобряваме напълно вът- решната и външна политика во- дената от Народното правителство на Отечествения фронт, начело с любимия Министър-председа- тел на Народната Република др. ГЕОРГИ ДИМИТРОВ.

2. Заявяваме, че ще работим със всички сили и средства за изпълнението предсрочно двуго- дишния народо-стопански план, който ще превърне нашата страна в мощна опора срещу империалистите и подпалвачите на нова война.

3. Вън от държавния апарат на всички лентяи, бюрократи, шпиони и предатели на бъл- гарския народ.

Да живее славянското един- ство, начело с великия братски Съветски Съюз.

Да живее и крепне народна- та армия и военно-морския флот, мощна опора и защита на На- родната Република България!

Да живее учителя и вождя на Българския народ др. Георги Димитров!

Зидаров.

ПИСМОТО НА нашия командир кап. I р. ХАЛАЧЕВ до съветския адмирал ОКТАБЪРСКИ

Командующому Черноморским
флотом
Адмиралу Октябърскому

ГОСПОДИН АДМИРАЛ!

Моряки, подофицери, офицери и вольнонаемные служащих Морских Сил Народной Республики Болгарии, празднующ, вместе с Вами, славными моряками Советского Черноморского флота, 30-ти летию Великой Октябрьской революции, поздравляют Вас, и в Вашем лице всех матросов, младших командиров, офицеров и адмиралов Советского Черноморского флота с великим праздни- ком и желают Вам успехов во всех Ваших делах.

Мы болгарские моряки шастливы, что имеем возможность поздравить своих братьев, русских моряков, с их великими по- бедами и завоеваниями, плодами героических усилий всех Со- ветских людей, и просим, по старинному славянскому обычаю принять наш скромный подарок.

Комплект матросской одежды — для одного из лучших матросов из частей Черноморского флота;

Рабочий костюм — для одного из рабочих жителей Сева- стополя и детский костюм — для сына погибшего в боях за Севастополь моряка.

Костюмы эти шиты в мастерских интендантства Морских сил Н. Р. Б., в сверхурочное время и посылаются Вам в каче- стве скромного знака благодарности, которую наш молодой флот должен своему старшему Советскому брату, за ту большую по- мощь, которую он оказал, оказывает и будет оказывать своему верному младшему брату.

Да здравствует дружба и любовь между нашими братскими славными флотами!

Да здравствует дружба между братскими Советскими на- родами и болгарским народом!

Да здравствует Великая Октябрьская Революция!

Да здравствует вожди прогрессивного человечества Сталин — Димитров — Тито.

Примите и мои личные пожелания здоровья и успехов Вам и Великому флоту, господин адмирал.

Ваш К. ХАЛАЧЕВ

Кап. I р. — Командующих Морскими Силами Н. Р. Б.

Морски новини

ЗАГУБИТЕ НА АНГЛИЙСКИЯ ВОЕНЕН ФЛОТ

Английското адмиралтейство след това от самолети, въоръ- публикува през миналия месец жени с бомби или торпеда — официални данни относно по- 271. 114 кораба са потънали топените кораби от кралския от крушение, 85 при сблъс- флот между 3 септември 1939 г. кванен 75 от разни инциденти и 2. септември 1945 год.

Доколкото се отнася до бой- ните кораби, съобщението при- бавя малко към данните, които дотогава бяха публикувани, с изключения на няколко случая, когато загубите не бяха изве- стни на противника: например потопяването на флотиловаца „Кодрингтън“ на 27. юли 1940 г. в пристанището на Дувър.

Обаче загубите на спомагател- ни кораби не бяха въобще опо- вестявани през войната и много малко хора подозират, че те се подразделят на 86 отделни групи, цифра, която не вклю- чва различните типове десантни съдове, които сами по се беси не са на много.

Общо, бяха загубени 1503 бойни кораби, 20 десантни ко- раби и 1308 десантни лодки от различни типове. От тези 1503 кораби, най-голяма част бяха потопени през 1942 г. — 359, а през 1940 г. — 317. Най-го- лям брой потопявания 281 ко- раби, са причинени от мини,

От английски: Лейтенант Р.

МЛАДЕНИ ОТ 27 НАБОР, БРАНЕТЕ МОРСКИТЕ ГРАНИЦИ!

Управлението на огъня на Лейтенант РИЧЕВ

ВИДОВЕ БОЙНИ КОРАБИ

(продължение)

артилерията се извършва по най-модерен начин. Целите се откриват посредством радио- вълни излъчени от прибора Радар и тяхното място, посока и разстояние могат да се опре- делят с една грешка от 10 самолета на палубата си, но в метри. По тези точни данни последно време това не се пра- стрелбата може да се води от ви, тъй като линейните кораби разстояния по-големи от 20 ми- ли, ношом и при лоши видимо- сти с голяма точност без са- мите кораби да се виждат един други.

Бронята на един линейен ко- раб надминава 40 см. по водо- линията, двигателите, оръдей- ните кули, командното място (блокхауз) и други жизнени места. Двигателите на линейния морав надминават 180,000 кон- ски сили, които му позволяват да развива скорост над 30, а даже и до 33 морски мили в час. Електрическата централа на един такъв кораб може да освети един град като София.

Обслужата му се състои от 2000 и повече души. За тях на кораба са създадени всички удобства за едно продължител-

но прекарване на море. Някои линейни кораби носят 2 до 4 самолета на палубата си, но в последно време това не се пра- тий като линейните кораби действат заедно със самолето- носачите и през последната вой- на обикновено морския бой се е захващал от излетелите от самолетоносачите самолети, ко- нито атакуват корабите на про- тивника и понякога изхода на сражението се е рашавал от тях. Такъв пример е боя при Коралово море между японска и американска ескадри през март 1942 година.

Кръстосвачите представя- ват разузнавачите на бойния флот. Те могат и да изпълня- ват самостоятелни задачи по охрана на самолетоносачите и други задводни военни и тър- говски кораби, атаки срещу противниково корабоплаване, обстрелване на брегови обекти и др. Те се разделят на линей-

ни, тежки и леки кръстосвачи, които се различават по тонажа, в калибра и числото на оръди- ята и брониранката. Те имат около 27,000 тона водоизме- стване и са въоръжени с 6 до 8 — 350 мм. оръдия, 16 до 125 милиметрови оръдия и 30 до 40 — 40 и 20 мм. оръдия. Броня около 300 мм., скорост около 35 мили. Обслуга около 2,000 души.

Тежките кръстосвачи са до- ста разнообразни по тонаж, ка- то се почне от 10,000 тонните „Вашингтонски“ кръстосвачи до 17,000 тонните новопостроени кръстосвачи.

Един 17,000 тонен кръсто- свач има 6—8 а даже и 9—201 милиметрови оръдия, 60—40 мм. и 25—20 милиметрови оръдия и картечици. Скоростта им е 32 до 35 мили. Обслуга 700 до 1000 души.

Леките кръстосвачи са до- ста разнообразни по тонаж и

народен ФЛОТ

ВЕСТНИК НА МОРСКИТЕ ВОЙСКИ

За флота и армията — безплатен.

Редактира комитет.

Отг. редактор: Лейт. Р. Божанов.

Адрес: В. „НАРОДЕН ФЛОТ“ — Варна

ВЪРНИ СЕ В ХОЛАНДИЯ, ДРУГАРЮ ДИК!

Холандското „демократично“ правителство продължава да мобилизира насилствено трудящите се на своята страна и да ги отправя към пристанищата на Индонезия.

(ИЗ ПРЕСАТА)

Когато повиквателната ти получи, в завода всичко онемя за миг. Сбогува се с машините, с колегите спойвачи, и с клюмнала глава излезе... беден Дик.

Миришеше на торф и на липи край Ей когато кораба потегли през оная вечер. Ти зърна Амстердам, момичето и Зюдерзее, и страшно победна... но беше късно вече.

Къде отиваме, — извика ти в ноща. Работници, ловци на селди, градинари. Нима не чувате как гътне в гняв света! Нима отново ще го хвърлиме в пожари!

Ти помниш Дик посрещането ви в Суматра, реката Дели, джонките и Белауан, зловещия ритмичен бой на барабани, куршумите... а после пътя за Медан.

Видя плантатори богати и жестоки, търговци на ориз, индиго и кафе, английски леди в бяло, плацове за хоккей, и джипове с картучници, по дивото шосе.

Но там зад палмите... в колиби с глинени фенери, искряха от ненавист хиляди очи, и ти видя един народ люлян в мизерия, разкъсвани от мъка пламенни души.

Сега край черната река гъмжаша с крокодили, проклинаш джунглите, войната и Медан, и спомниш светлите води на Зюдерзее, и русокосото момиче в Амстердам.

Върни се в къщи Дик! Народа те очаква. Народа с дървени обувки, иска мир. Плантатора измерва в гулдени кръвта ти, нима за него тук ще умираш.

Върни се и иди направо в парламента, (но само не забравяй тежкия си чук) халосай го в трибуната — да полетят треските, и питай: Моля... Кой е за войната тук...?

ПЕТЪР ЛЬОЧЕВ
Мичман I ранг

яницкий

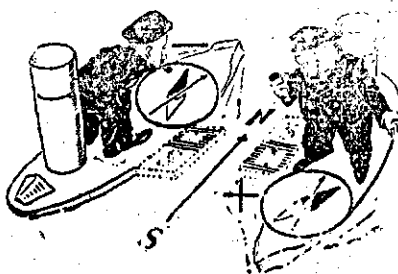
ЧУДНАТА СТРЕЛКА

I. Колумб открива магнитното склонение

На 13 септември 1492 год. Христофор Колумб, пресичайки за първи път Атлантическия океан, забелязал че магнитната стрелка допуснала грешки: тя се отклонявала на запад от посоката на меридиана, наполовин деление на компасния кръг. След четири дни отклонението достигнало цяло деление. В зависимост от напредването на кораба на запад, отклонението продължавало да се увеличава известно време, а след това почнало да намалява. Когато ескадрата достигнала бреговете на Америка, компаса започнал да показва нормално.

Колумб, внимателно наблюдаващ за странното поведение на компаса решил, че очевидно за всяко място на земното кълбо отговаря определено отклонение на магнитната стрелка. Причината за това явление му била неясна, но пълната ненамеса в това на Полярната звезда била очевидна за всички.

Това явление открито от Колумб — отклонението на магнитната стрелка от направлението на меридиана — било наречено магнитно склонение. Откритието на Колумб предизвикало цяла серия опити с магнитни стрелки, които започнали да се провеждат в различни точки на земното кълбо. Сравнявайки положението на магнитната стрелка с направлението на меридиана, намерили величината на магнитното склонение. Определили го в градуси и минути.

Тайната на магнитната стрелка пръв разгадал в края на XVI в. английският учен Жилберт. Произвеждайки опити с магнитни кълба, той дошел до извода, че и земята е огромен кълбообразен магнит. Било вече известно, че магнитите си действуват един на друг, че разномнените полюси се привличат, а едноименните — отблъскват. Стрелецът на стрелката на компаса да заема определено положение се обяснява с действието на земния магнетизъм,

а не на Полярната звезда или други тайнствени причини.

В последствие се е открило, че Жилберт сгрещал само в едно: той мислил че магнитните полюси на земята съвпадат с нейните географски такива, а оказало се е, че те се намират на значително разстояние един от други. Това разстояние е около 2,000 км. Ето защо магнитната стрелка, двата края на която са насочени винаги към магнитните полюси, се отклонява от географския меридиан. Магнитното склонение понякога доста значително изменя показанията на компаса. Например, в района на Исландия грешката идва до 30 градуса, а в Арктика до 60 градуса и повече. Но даже грешка от няколко градуса трябва да се отчита при управлението на кораба, иначе се рискува той да налети през нощта или в мъгла на скали, там дето по пресмятането на шурмана трябва да се намира чисто море.

В интереса на мореплаването магнитното склонение било определено в различни райони и главно за най-оживените морски пътища. Резултатите от тези определения били приложени в съставянето на магнитните карти. Първата такава карта на Атлантическия океан била издадена в 1701 год. По късно въз основа на продължаващите магнитни измервания, в които взели участие известни пътешественици, били издадени подобни карти и за други райони.

Отрицателна девиация

Северният край на кораба чийто твърдо желязо запазва магнетизма си, привлича южния край на компасната стрелка.

Положителна девиация

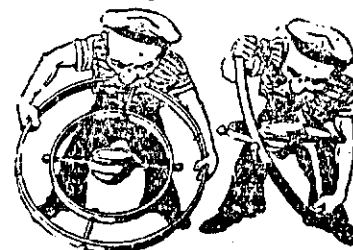
При полуобръщането северният полюс на магнита отблъсква северния край на стрелката.

С появяването на магнитните карти станало възможно да се отчита магнитното склонение в което и да е място. Точността на показването на компаса станала безупречна и той станал най-верния инструмент за ориентирание в морската шир.

II. Корабното желязо влияе на компаса

В XIX век магнитните компаси в корабите имали тежки изпитания. Почнало се с това, че в 1801 г. английския ка-

питан Флиндерс, плувайки за Австралия, обърнал внимание на неправилните показания на компаса за няколко курса. Виповници за това явление, както установил Флиндерс, се оказали железните вертикални стойки, които поддържали палубата на кораба. Намагнитили се под действието на земния магнетизъм, те предизвикали отклонението на стрелката.

Карданово съединение

Кардановото съединение позволява на компаса да запази неизменното, водоравно положение, при какъвто и да е наклон на кораба.

Така за пръв път била открит девиацията, (което на латински значи „уклонение“) т. е. отклонение на стрелката под действието на корабните желязи.

Флиндерс намерил изход: оказало се, че ако помести вертикален железен брус около компаса така, че да действа на магнитната стрелка с такава сила, както железните стойки на кораба, но на обратна страна, то действието на последните ще бъде унищожено.

Но лесно било да се унищожи неговията девиация на кораба на Флиндерс, гдето желязата били малко. Когато обаче се появили кораби, построени изцяло от желязо станало невъзможно да се използва компаса. Огромната маса корабно желязо отклонявала стрелката до 60—70 градуса.

Тогави на помощ дошли ученици. Френският математик Пуасон въвел пръв формулата за разчета на основните сили, действувачи на корабния компас и с това положил началото на теорията за девиацията. По късните изследвания показали че твърдот и мекот желязо действуват различно на компаса, предизвиквайки два вида девиации — полукръгова и четвъртна. Подир това била открита още и креновата девиация. Накрая астронома Ери след многочислените опити на железни кораби, разработил методи за унищожение на девиацията. Той постигнал това като поставил близо до компаса магнити и късчета меко желязо.

Моряците въздъхнали облекчено — компаса бил спасен. Но не минало много време и трагичният край на няколко кораби, поради неправилното действие на компасите, бързо охладил първия възторг. Оказало се че масивната стрелка на компаса също обладава достатъчно силен магнетизъм, който действувал на късове желязо, разположени наблизо за унищожение на девиацията. В резултат на това взаимодействие се получавало неочаквано, понякога твърде значително, отклонение на стрелката.

(следва)

От руски: К. Петков

ПРИРОДА И НАУКА

ЗОДИАКАЛНАТА СВЕТИЛИНА

При залез слънце, на запад, в тая част на небето, където зад хоризонта се е скрilo дневното светило, се надига високо по небето нежно конусообразно сияние. Наблюдателите не могат да не забележат тази пирамида от светлина с повече или по-малко широка основа и изкривен връх, губеща се на средата между хоризонта и зенита. Това загадъчно явление е известно под названието „зодиакална светлина“.

Явлението зодиакална светлина обикновено се наблюдава в тропическите страни. То може по-наредко да се види и в нашите (средни) широти, при много ясни пролетни нощи след вечерния здрач, на западната част на небето, или на изток, преди утринни зари — на изток. Оста на този светящ конус винаги е отправена към страната на намиращото се зад хоризонта слънце. Този кръг, който както е известно, слънцето описва в течение на годината всред съзвездията, се нарича зодиак, а дванадесете лежащи на пътя му съзвездия — знаци на зодиака. Оста на светлият конус винаги лежи в плоскостта на зодиака, и затова това явление се нарича зодиакална светлина.

Предполага се, че зодиакалната светлина се получава при отражението на слънчевите лъчи от разредените газове и космическия прах, които обкръжават слънцето от всички страни и се простират далеко зад пределите на земната орбита.

В ранния следобеден час на 31 октомври 1912 година, капитан П. Добрев плац-комендант бе посетен от висш офицер в униформата на инженерните войски.

Рядко полковник Лудогоров — началник на флота през Балканската война се отбиваше във военното комендантство.

Неговото посещение означаваше нещо необикновено — и по-точно, то беше свързано с неприятна случка, ако се съдеше по угрижения израз на лицето му.

Какво ще заповядате, господин полковник — мога ли да бъда в услуга?

Вместо отговор, полковник Лудогоров подаде на любопитния и отзивчив морски офицер една телеграма.

„Вземете всички мерки и енергично действувате за унищожението и залавянето бойните материали на противника — флотът с това ще извърши велико и героично дело“.

— Така, значи господин полковник! Както и предполагам. — Такаво знаещ, за да предполагаш това или онова?

— Искам да кажа: вашето донесение за товаренето в Кюстенджа на турски параходи и исканото разрешение да се опитате да ги заловите или потопите с миноносците е хванало място.

— Да — сурово и с мрачно изражение отговори дълбоко за-

мисления гост — предстои ни добра работа, но къде са хората, къде е човекът? Какво им стана на моните — незнам. Началникът на отряда-миноносци и неговият заместник ми донесоха, че са заболели — а после?

— Слушайте, господин полковник — ако е въпроса да се бием, пък ако ще да се издавим с миноносците — аз се наемам хубавичко да свърша тази работа.

— Значи, не съм се излъгал в надеждата си: ти си човекът, който ми трябва, капитане!

Едно ръкописване на двамата войни с грейнали очи и възпламенени сърца говореше повече от всички прекрасни слова които биха се силли да нарисуват тази наистина, колкото живописна, толкова и драматична сцена...

Получил предписание, че е назначен за началник на отряда-миноносци, кап. П. Добрев отиде незабавно във флота.

Той събра командирите на шестия стотонни миноносци и им заповяда, отредят в 1 часа след полунощ да бъде готов за смяне от вътреша.

Под широко разперените криле на този морски орел командирите бяха сякаш преобразени. С твърда стъпка те се насочиха към своите кораби и подчинени моряци, еднакво готови за смърт и победа.

Капитан Добрев

ИСТОРИЧЕСКА СКИЦА
от ВИХЪР МОРСКИ

На 31 октомври срещу 1 ноември за първи път след обявяване на войната миноносците прекрчиха обръча на минното заграждане, напразно преследвайки бързоходния ромънски кораб „Дачия“, за да проверят неговия товар.

Кап. Добрев можа да направи ценния извод: вместо с 24 мили, миноносците плават с 18 мили в час, командирите не са достатъчно обучени да маневрират в строя.

— Защо, защото едва сега ме размърдаха? Досега хубавичко щях да размърдам и вас и ония синковци турчелата — недоволен и гневен пътеше от мостика на водаческия миноносец каленият и призован за изключителни дела морски труженник.

Но духът му беше чужд на отчаяние, съмнение и уплаха. Той беше огън, който пламее и в тихо и в бурно време, за да покори всичко на своята стихия. А нали всичко, най-вече морето и врага предполагат по-сърчат и „по-страшен“ покорител.

Такъв знаменит покорител беше този човек на морето и на борбата до край.

С още по-голяма ярост и бойност отредът на капитан Добрев се устреми на 4 срещу 5 ноември да посрещне в Кюстенженския залив турските кръстосвачи „Хамидие“ и „Меджидие“, които имаха за задача да охраняват конвойа. За нещастие, само на десетина мили пред Кюстенджа, поради силното вълнение миноносците „Шумни“ и „Храбри“, получиха значителни повреди. И вместо да се атакува, грижите на отряда се све доха до прибиране в своята база.

Тази случка далеч не смути трепетите на буйнокръвното моряшко сърце. Капитан Добрев фанатично вървеше в себе си, в моряците и в своите малки миноносци останали четири след излизане от строя на „Шумни“ и „Храбри“.

Той люто се заканваше на противника и чакаше мига, когато заканите и плановите му щяха да станат и дело.

— При среща с противник, колкото и силен да е той —

отрядът ще атакува. Миноносец, който се отклони от атаката, ще бъде потопен ведно с противниковите кораби“.

Така остро и ясно заповяда той на командирите, в присъствието на генерал Драндаревски и полковник Лудогоров в късната полунощ на 6 ноември, 1912 година.

Едно донесение до Щаба на Флота гласеше, че в Кюстенджа се намират два египетски кораба „Кара Дениз“ и „Ак Дениз“, чието отплаване за Цариград е въпрос на часове.

Заповедта на капитан Добрев беше колкото строга, толкова и неотменно наложителна.

И тя бе изпълнена блестящо само няколко часа по късно... Два часа откак миноносците „Летящи“, „Смели“, „Строги“ и „Дръзки“ бяха напуснали своята база и плаваха в открито море под командването на капитан Добрев.

Лунната нощ с низки към хоризонта облаци даваше възможност за наблюдение, но морският простор бе пуст и глух: ни буене на вълни, нито шум на кораб.

Малко след полунощ черното очертание на голем кораб без светлини приковава погледите на бодро блящите наблюдатели.

От водаческия кораб се даде заповед: „С пълна скорост към противника за атака!“

Капитан Добрев, даровитият и смел флотоводец, си знаеше работата. „Не ще ми се изплъзнеш, батинка, пък макар да си голям и страшен като огнедишащ змей“, говореше той на себе си — нека нашите врази, пък и нашите приятели, видят как свободолобивият и миролюбив славянин пази своята свобода и независимост!

Като зловещ вой отекнаха в нощта последователните торпедни изстрели на смелите миноносци — същински страшни призраци.

Нападнатият кораб — турски кръстосвач „Хамидие“ — бе открит огън с всичките си оръдия и обсипваше с множество снаряди своите нападатели.

Познатото на целия свят мощно българско „Ура“ трикратно проеца в тази черноморска нощ: този буен изблик на необикновени човешки чувства се възмогна над адския тъннеж на оръдията. Обслужата на „Дръзки“ с преливания от възторг гърди и разтупкани до спукване сърца възвествиха първата морска победа на бълг. моряци.

В този съдобносен звезден миг за българското морско оръжие, в това гръмотевично „ура“ като че бяха се включили минатото, сегашното и бъдещето на морска България, за да бъдат внушително изразени с една красива и мъжествена дума: победа!